

חאת דליה בן-ארי

בני דון יהייא

עו"ד וסופר

1. אבא יש רק אחז. בן שלוש (עם אבי ואחותי רותי). נולדתי בתל אביב וגדלתי במרכז, ליד רחוב שינקין. אחותי מבוגרת ממני בחמש שנים. אבי, שבתאי, היה סופר ועורך עיתון ("הצופה") מסור לעבודתו שלא התפנה הרבה לילדיו. הבית היה גדוש עיתונים וספרים, וכשאבא כתב צריך היה לדבר בשקט - אחת התכונות הנפלאות בעיני. צלו, צל מואר, כמו זה של אמי, לילי, עדיין מלווה אותי ואת אחותי.

2. תביט על הצולק ילד. בן תשע. אני מניח שכבר אז תהיתי מדוע העולם נראה כך, ולמה אנשים שהבטיחו לאהוב אחד את השני עד שהמוות יפריד ביניהם, נפרדים בגלל המוות שכל אחד עושה לשני. אולי בגלל עיניים גדולות? במופע שלי אני מדבר על כך שכולם רוצים להיות נשואים, אבל לא 24 שעות ביממה. האתגר הוא לגשר בין שני הרצונות האלה.

3. כתבנו הצבאי. בן 18 (במדים על טוסטוס). הייתי כתב צבאי, ומאז ועד היום אני מתנייע בעיקר על דו גלגלי. קשה לתאר את תחושת החופש על קטנוע בעיר הפקוקה ללא הפסקה. בשנה האחרונה בצה"ל התחלתי לימודי ערב בפקולטה למשפטים בתל אביב, והמשיכה לכתובה הביאה אותי לערוך את עיתון הסטודנטים. כשהתחלתי ללמוד לא הייתי בטוח אם ארצה לעסוק בעריכת דין. אני 36 שנים במקצוע המרתק הזה, שלא קל איתו.

4. הרי את מקודשת לי. בן 24 (בחתונתי, עם אמי). מאות אנשים, מעגלים של ריקודים, משפחה מחו"ל, שמחה ורמעות, ואמא אוהבת אחת שאומרת לי, ואני זוכר את הדברים אחרי עשרות שנים: "גם אחרי החגיגות, גם בימים קשים, תזכור לחייך לעצמך, אפילו בפנים. ותעשה את זה גם כשתהיה לבר - וכולם נמצאים גם לבר. ובעיקר, עשה טוב לאנשים, גם אם לא מגיע להם, כי זה יעשה לך טוב".

5. ספר ראון. בן 38 (עם השופט אלישע שינבויים, מגישים לנשיא המדינה אז, חיים הרצוג, ספר על דיני מזונות שכתבנו יחד). עכשיו אני עמל על ספרי השמיני - קובץ נוסף של סיפורי פואנטה על משפחה ונישואים. יש לי עניין מיוחד להאיר בסיפורים את החסר והחמלה ואת האחוה האנושית המניעים את בני האדם בהתנהלותם הווגית והמשפחתית.

6. ילדים זה שחה. בן 44 (עם אשתי לשעבר רחל, ועם ארבעת הילדים, אורי, דפי, יוני ודניאל, בטיול בארה"ב. החמישית, נועה, עוד לא נולדה). כמו מרבית האבות, במבט לאחור, אני מצטער שלא התפנית להיות איתם יותר. אני מתוסכל משום שלא ביליתי איתם מספיק, והתסכול גדל משום שהם לא התלוננו. כשכולנו נפגשים אני נוכח כמה נדיבים מחוגי הזמן - וכמה אכזריים.

7. הראון בבידוק. בן 55 (בטיול עם טופו בסין). בביקור הראשון אצל דודו טופו בכלא הוא אמר לי: "אני יודע שאתה סולד ממה שעשיתי. אני מבין אותך, כי גם אני סולד מכך. אני רק מקווה שיבינו באיזה מצב הייתי ויזכרו את הדברים הטובים שעשיתי, כי אני עכשיו אדם חולה, אבל לא רע". הסכמתי לכל הדברים האלה. מותו המיותר מעציב מאוד.

8. "טובים השניים". בשנים האחרונות אני מעלה את "טובים השניים", מופע הומוריסטי על זוגיות. יש בו סיפורי הפתעה, טיפים, בדיחות, ייעוץ לזוגית טובה יותר ושיחות עם הצופים. אני נהנה מהקהל הצוחק בפה מלא, וגם מביע את דעתי: אין כמו נישואים מוצלחים, שאפשר להצליח בהם לא עם עיניים פקוחות אלא להפך - לעצום אותן למחצה, ולא להפסיק לגלות אכפתיות וחמלה. ■

צילומי פרודוקציה: טלי שני